

Αγαπητοί φίλοι,

Οι ημέρες του Πάσχα τελείωσαν. Άραγε ήταν, όπως παλιά, μια σύντομη ευχάριστη ανάπαυλα από τη δυσάρεστη καθημερινότητα ή ο ελεύθερος χρόνος έγινε μια ευκαιρία για επώδυνες σκέψεις κι επικράτηση των φόβων που στοιχειώνουν τώρα πια τη ζωή μας; Το παρήγορο είναι πως, για πρώτη ίσως φορά, έπειτα από αρκετά χρόνια επίπλαστης ευμάρειας και ανεμελιάς, το Πάσχα δεν αποτέλεσε το άλλοθι για απερίσκεπτες σπατάλες κι απέκτησε εκ νέου το νόημά του. Ήταν αυτό που έπρεπε να είναι πάντα, δηλαδή, η αναβίωση του θείου δράματος, και το βιώσαμε με σεμνότητα και ταπεινότητα γιατί, για περισσότερο από δύο χρόνια τώρα, όλοι οι Έλληνες ανεβαίνουμε το δικό μας Γολγοθά χωρίς όμως να γνωρίζουμε εάν, πότε και με ποιο τρόπο θα έρθει η δική μας ανάσταση.

Οι ειδήσεις προαναγγέλλουν μόνο δυσάρεστες εξελίξεις ενώ η καθημερινότητα επιφυλάσσει μόνο δυσάρεστες εκπλήξεις. Από τη μια στιγμή στην άλλη, όλοι εμείς οι Έλληνες, ο υπερήφανος λαός με την ένδοξη μακραίωνη ιστορία, μεταμορφωθήκαμε σε ένα τσούρμο φυγόπονων καιροσκόπων που ανενδοίαστα εξαπατούν το κράτος για να κερδοσκοπούν και πριν καλά-καλά προλάβουμε να τινάξουμε από πάνω μας τη λάσπη για να αποκαταστήσουμε την τσαλακωμένη

μας υπόληψη, τα αλληπάλληλα ανελέητα κυβερνητικά μέτρα καταστρατηγούν στοιχειώδη ατομικά μας δικαιώματα, καταδικάζουν κάθε μας ελπίδα για αξιοπρεπή διαβίωση και μας βυθίζουν στην ανασφάλεια και την αβεβαιότητα.

Περικοπές, κουρέματα ομολόγων, spread, PSI, λέξεις άγνωστες μέχρι χτες, μονοπωλούν το καθημερινό μας ενδιαφέρον μιας και έχουν συνυφανθεί με κάθε απόπειρα εξόδου της χώρας από την κρίση. Αν μη τι άλλο, όλη αυτή η κατάσταση διέκοψε τη φρενήρη πορεία μας, χαρακτηριστικό της οποίας ήταν η πολυέξοδη διαβίωση και η δημιουργία προτύπων που απλώς δημιουργούσαν την ανάγκη για νέες σπατάλες και σταδιακά μας απομάκρυναν από τις ρίζες, τις παραδόσεις και τις ηθικές μας αξίες.

Βουλευτήκαμε στην τρυφηλότητα κι επιτρέψαμε στους κρατούντες να παραποιήσουν τα στοιχεία της ιστορικής μας ταυτότητας και να μας μεταβάλλουν σε πειθήνιους ψηφοφόρους και άβουλους καταναλωτές. Αφεθήκαμε στην ψευδαίσθηση της αέναης ευημερίας κι ας ξέραμε κάπου μέσα μας ότι πρόκειται για μια φούσκα, διότι, τότε, δεν μπορούσαμε να διανοηθούμε το μέγεθος της καταστροφής που επρόκειτο να επακολουθήσει. Δε γνωρίζαμε τις τραγικές συνέπειες κι ίσως αυτό να αποτελεί το μοναδικό μας ελαφρυντικό, διότι,

εάν γνωρίζαμε, είναι βέβαιο ότι θα προσδιορίζαμε εκ νέου τις προτεραιότητες και τις αξίες μας, πολύ πριν η κατάσταση τεθεί εκτός ελέγχου.

Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα βρεθήκαμε αντιμέτωποι με πρωτόγνωρες αν όχι τριτοκοσμικές καταστάσεις, τις οποίες είμαστε ανήμποροι να διαχειριστούμε. Φτώχεια, ανεργία, πείνα. Μοιάζει σα να έχει μεταβληθεί η καθημερινή μας ζωή σε μόνιμη εβδομάδα παθών κι εμείς κουρασμένοι από τα συνεχή ραπίσματα χάσαμε τον προσανατολισμό μας.

Κανείς πολιτικός δεν έχει το δικαίωμα να παίζει με τις ζωές μας και το μέλλον των παιδιών μας, αλλά δεν έχουμε κι εμείς κανένα δικαίωμα να παραμένουμε μουδιασμένοι, μεμψίμοιροι κι άπραγοι αναπολώντας το χαμένο παρελθόν κι ακόμη χειρότερα προδικάζοντας το μέλλον. Η παθητικότητά μας ανοίγει το δρόμο στις ισοπεδωτικές γενικεύσεις, τις επικίνδυνες μεγαλοστομίες και στην ανάδυση φαύλων προσώπων και πρακτικών. Το σημαντικότερο όμως όλων είναι ότι συσσωρεύει προβλήματα κι εμείς δεν έχουμε πλέον το χρόνο να αντιμετωπίσουμε νέα προβλήματα.

Ναι, η κοινωνία μας αντιμετωπίζει τραγικά διλήμματα. Ναι, η ζωή όλων μας έγινε εφιαλτική. Δεν χαμογελάμε πια. Το βλέμμα μας σκοτεινίασε γιατί χάθηκε μέσα σε έναν κυκεώνα σκέψεων, υπολογισμών κι αριθμη-

τικών πράξεων, που όλες καταλήγουν σε ένα και μόνο αποτέλεσμα: χρωστάμε παντού. Στο κράτος, στους δανειστές, στις τράπεζες. Οι πράξεις δε βγαίνουν κι ίσως γι' αυτό να φταίει το γεγονός πως δε λαμβάνουμε υπόψη τον κυριότερο παράγοντα: εμάς. Πρέπει να βρούμε το κουράγιο να βγούμε από αυτό το τέλμα που μας τραβά προς τα κάτω.

Όχι άλλοι αυτόχειρες στο βωμό της αφύπνισης των συνειδήσεων. Ακόμη κι αν η αυτοχειρία προϋποθέτει τεράστια αποθέματα ψυχικής δύναμης, δεν παύει να σηματοδοτεί το τέλος κι εμείς πρέπει πάντοτε να στοχεύουμε σε μια νέα αρχή απαλλαγμένη από τα βαρίδια του παρελθόντος. Έπειτα από κάθε Σταύρωση, ακολουθεί η Ανάσταση. Καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί θα πρέπει να αγωνιστούμε για την Ανάσταση της ελπίδας, των ονείρων και κυρίως της διάθεσης για ζωή και δημιουργία.

Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας